

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Una odissea laboral

La història. Seraing, ciutat industrial belga, ara. La depressiva Sara veu com els seus companys accepten cobrar l'extraordinària que els proposa l'empresa, a canvi, però, d'acomiar-la: Sara haurà de passar a l'acció.

La pel·lícula. Els cineastes belgues Jean-Pierre i Luc Dardenne (Engis, 1951, i Awirs, 1954, respectivament) segueixen fidels al seu impecable estil de narrar històries amb els mínims sofregits retòrics. Cinema neorealista filtrat per un catolicisme de lliurepensament francmaçó? No obstant, els Dardenne s'avenen a jugar al cinema més o menys comercial: per segona vegada converteixen en protagonista absoluta una actriu famosa. A *El niño de la bicicleta* era Cécile de France. Ara, encara més, la internacional Marion Cotillard. Ella és l'Ulisses femenina que, al llarg dels dos dies i una nit del títol, fa el porta a porta (com els voluntaris del 9N) per a que reconsiderin el seu vot. Allí com aquí, del que es tracta és de votar, decidir. L'única diferència és que a la pel·lícula franco-belga, la votació és vinculant. Film, per tant, coral, el viacrucis de la Sara, a frec del permanent suïcidi frustrat, dona peu a tastar diferents i (in)solidaris arguments laborals/personals/familiars dels treballadors i treballadores que han d'escollir entre la seva conveniència sanament egoista, i/o la solidaritat de classe. En aquest

sentit, *Dos días, una noche* segueix fidel als postulats socials dels germans Dardenne: o quan la responsabilitat personal se les heu davant d'un dilema ètic. Modèlica, si més no, és en aquest cas, la reacció humana de l'Anne, rebel·lant-se contra el brètol del seu marit per fer costat a la Sara... Coses. Renúncies. Amb tot, són 95 minuts d'odissea humana, laboral, d'una dona en un món d'homes. Els Dardenne tanquen el relat com de costum: amb la panoràmica d'una dona caminant carre-

Dos días, una noche

Directors: Jean-Pierre i Luc Dardenne. Intèprets: Marion Cotillard, Fabrizio Rongione. Bèlgica-França, 2014. 95'. Funatic Lleida. 19 novembre.

tera enllà. I un llarg fosc, amb sons urbans.

El tema. Malgrat tot, cal lluitar fins la derrota.

La imatge. Sara procurant vomitar les mil i unes píndoles que s'ha tragat per abandonar aquest insolidari món.

La frase. "Em sento com una dona que pidola caritat" argüeix la Sara. Cert. Malament quan et veus obligada a reivindicar els teus drets.

La recomanació. Reservat per a cinèfils amb ganes de posar-se a règim.